

ODYSSEÆ HOMERICÆ TERTIA RHAPSODIA,
GRÆCE ET SVETHICE.

Q U A M ,

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.

PUBLICO EXAMINI MODESTE SUBJICIUNT

AXELIUS GABRIEL SJÖSTRÖM,
Litteraturæ Græcæ Docens, ad Bibl. Acad. Amanuensis.

ET

JOHANNES GUSTAVUS THUREN,
Tavastenses.

In Auditorio Juridico die II Junii MDCCCXXI.

h. p. m. confvetis.

P. II.

A B O Æ , typis Frenckellianis.

15.

ЛЮБОВЬ АДГЕТ ВСЯКОМ ПРЕДЛО
ДОИМ ТАЧУЩА ПРАВДЕ

СИДИ СВЯТОГО ПАПЫ ПАВЛА ПОСЛАНИЯ

Der förvisso ej någonsin jag och den ädle Odysseus
 Hvarken i folkets råd eller hjeltarnes talade stridigt;
 Hafvande städs en själ, med förstånd och betänkande klokhet
 Gjorde vi planer, att bäst allt skulle Argeierna lyckas.
 130 Men när Priamos' fäste, det höga, vi slutligen störtat,
 Stigit på skeppen om bord, och en gud de Achaijer förskingrat,
 Då begrundade Zeus i sitt sinne en sorgelig hemfärd
 Åt Argeierna; ty rättrådiga icke och kloka
 Alla voro, derför ock mången ett ömkeligt slut fick.
 135 Genom den skadliga vreden hos Zeus' bläögade dotter,
 Som oenighet väckte emellan de begge Atreider.
 Sedan de sammankallat ett råd af Achaierna alla,
 Mot all ordning, förvändt, när soln re'n sänkte sig nedåt —
 Och de kommo betyngde af vin, Achaiernas söner —

"Ενθ' ήτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
 Οὔτε πότ' εἰν αὔγοσῃ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ Βουλῇ,
 'Αλλ' ἔνα Θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι Βουλῇ
 Φρεαζόμεθ', 'Αργειοῖσιν ὅπως ὅχ' ἀξιστα γένοιτο.
 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοι πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν,
 Βῆμεν δὲ ἐν νήσοι, Θεὸς δὲ ἐκέδασσεν Ἀχαιούς.
 Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ Φρεσοὶ μῆδετο νόστον
 'Αργειοῖς' ἐπεὶ οὔτι νόμιμονες, οὐδὲ δίκαιοι
 Πάντες ἔσαν· τῷ σφεαν πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
 135 Μήνιος ἐξ ὀλοῦς Γλαυκώπιδος ὁβειμοπάτην,
 "Ητ' ἔριν 'Ατρεΐδησι μετ' αἱμφοτέροισιν ἔθηκεν
 Τῷ δὲ καλεσσαμένῳ αὔγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιούς,
 Μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ηέλιον καταδύντα —
 Οι δὲ ήλθον οὖν βεβαερότες υἱες Ἀχαιῶν —

- 340 Ställdes de fram i ett tal, hvarföre de hären församlat,
Då befallte förvisso Menelaos alla Achaeer
Minnas sijn hemfärd redan uppå hafsfryggen, den vidas
Slikt likväl ej behagade alls Agamemnon, som ville
Qvar krigshären behålla, och heliga festhekatomber
345 Offra, att så Athenaies förskräckliga vrede försonas;
Däre, han visste det icke, att hon ej skulle bevekas.
Ty städs varande gudar ej snart sitf sinne förändra.
Så med stickande ord omväxlande, desse nu begge
Stodo, i hast uppsprungo dè välfotbrynjade följsmän
350 Under ett hiskligt skri; tvedelade tankarna voro.
Natten såfvo vi, hvälvande dock fiendtliga planer
Mot hvarandra, ty Zeus tillredde oss straff för vårt osog.
Men om morgonen drogo vi skeppen i heliga hafvet,
Buro vårt gods om bord, och de väломgjördlade qvinner.

- 340 Μῆθον μυθείδην, τοῦ εἰναι λαὸν ἀγερσαν.
Ἐρθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιούς
Νόστου μημήσκεθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Οὐδὲν Ἀγαμέμνονι πάμποι εἴηνδανε. Βούλετο γάρ εσοι
Λαὸν ἐρυκακέσσιν, διέξαι θ' ιερᾶς ἐπατόμβας,
345 Ως τὸν Ἀδηναῖν δενὸν χόλον ἔχακέσαιτο
Νήπιος, αὐδέ τὸ ἥδη, ὃ οὐ πείσεθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἴψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐστωμα
Ως τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
Ἐστασαν· οἱ δὲ αὐρόρουσαν εὑνήμιδες Ἀχαιοί
350 Ἡχῇ θεσπεσιῇ δίχα δέ σφισιν ἤδανε Βουλῆ.
Νύκτα μὲν αἴσταμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὄρμαίνοντες
Ἀλῆλοις ἐπὶ γάρ Ζεὺς ἥρτες πῆμα κακοῖο.
Ἡῶθεν δὲ οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἄλα δίχα,
Κτήματά τ' ἐντιθέμεθα. Βαθυζώντος τε γυναικος.

- 155 Ena hälften af hären ändock qvarstadnande dröjde
 Der hos Atreus' son, Agamemnon, en herde för folken;
 Andra på skeppen stego vi upp, afreste, och dessa
 Seglade fort; af en gud omärtliga fjerden var jemnad.
 Komne till Tenedos, gjorde vi se'n åt gudarna offer,
 160 Längtande hem, men Zeus ej ännu oss unnade hemkomst,
 Utan en skadelig split uppväckte den grymme å ny.
 En del vände då om med de kringbeärade skeppen,
 Jemte den tappre, i råd mångkunnige, drotten Odyssens,
 Görande Atreus' son, Agamemnon, i detta till viljes.
 165 Jag deremot med en skara af skepp, som följde mig, dädan
 Flydde, förtig jag visste att ondt tillställdes af guden.
 Flydde så Tydeus' krigiske son, och kamraterna pådref,
 Sent omsider efter oss kom Menelaos, den ljuse,
 Fana oss på Lesbos, begrundande än den långa seglatsen;

- 155 'Ημίσεες δ' ἄξει λαοὶ ἐργτύοντο μένοντες
 Αὐθὶ παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν'
 'Ημίσεες δ' αναβάντες ἐλαύνομεν αἱ δὲ μάλι ὁκο
 'Ἐπλεον' ἔστορετεν δὲ Θεὸς μερακήτεα πόντον.
 'Ες Τένεδον δ' ἐλθόντες, ἐρέζαμεν ιδίᾳ θεοῖσιν,
 160 Οἵμαδε ἕμενοι Ζεὺς δ' οὐπώ μῆδετο νόστον
 Σχέτλιος, ὃς δ' ἔριν ὡρσει κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὖτις.
 Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας αἰμφιελίσσας,
 'Αμφ' Ὁδυσῆα ἀνατὰ δαιφρονα, ποικιλομήτην,
 Αὖτις ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦγε φέροντες.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νησοῖν ἀσθέσιν, αἴ μοι ἔποντο,
 Φεῦγον, ἐπεὶ γλυκωτον, δὲ δὴ κακὰ μῆδετο δαιμον.
 Φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς Ἀχίος, ὡρτε δὲ ἔταιγες'
 'Οψὲ δὲ μετὰ νῷτι κιε ξανθὸς Μενέλαος,
 'Εν λέσβῳ δὲ ἔκιχεν δολιχὸν πλάσιον οὔμασίνοντας'

- 170 Antingen ofvanom Chios, det steniga, resa vi borde,
 Rakt mot Psyriias ö, behållande denna till vänster,
 Eller nedanom Chios förbi det blästiga Mimas.
 Bådo guden derhos oss gifva ett tecken, och denne
 Viste det, böd oss gerad midtgenom sjön till Euboia
 175 Styra, att snarast så olyckan och farorna undgå.
 Se'n uppblåste en susande vind; rätt snarliga skeppen
 Lade till rygga de fiskiga vägarna, samt vid Geraistos
 Lupo om natten i hamn; åt Poseidaon lären af många
 Oxar vi offrade der, se'n villande havvet vi mätit.
- 180 Fjerde dagen var inne, då ståtliga skeppen i Argos
 Med Diomedes' folk, hästtuktarens, Tydeus' ättlings,
 Ankrade; jag deremot höll kasan åt Pylos; och aldrig
 Hörde den medvind upp, som i början oss sändes af guden.
- 170 *Ἡ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,*
Νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ’ ἀριστέρę ἔχοντες,
Ἡ υπένερθε Χίοιο, παρ’ ἡνεμόεντα Μίμαντα·
Ἡ τέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ’ ἥμιν
Δεῖξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν
- 175 *Τέμνεν, ὅφει τάχιστα ὑπὲκ καιότητα φύγομεν.*
Ὥρτο δὲ ἐπὶ λιγὺς οὖρος αἴμεναι· αἱ δὲ μάλ’ ὥναι
Ιχθύοεντα κέλευθα διέδραμον· εἰς δὲ Γεραιστὸν
Ἐννύχιαι κατάγοντο· Ποτειδάωνι δὲ ταύρων
Πόλι δὲ μῆρ’ ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.
- 180 *Τέτρατον ἡμαρτ ἔην, ὅτ’ ἐν Ἀργει ὑῆς εἴσας*
Τυδείδεω ἔταροι Διομήδεος ἵπποδάμοιο
Ἐσταταν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ’ ἔχον οὐδέ ποτ’ ἔσβη
Οὐρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν αῆντα.

Så okunnig om allt hemkom jag, du älskade; valls ej
 185 Vet jag, hvilka som dött af Achaierna, hvilka sig räddat.
 Men, hvad sittande här i vår egen boning af andra
 Jag har hört, förnimma du skall, som billigt, och veta.
 Väl Myrmidonerna, sägs det, de spjutillövade kommo,
 Förde utaf storsinnte Achilleus' lysande son an;
 190 Väl Philoktetes också, den herrlige sonen till Poias;
 Alla kamraterna Idomeneus medförde till Kreta,
 Hvilka ur kriget sluppit, och sjön bortröfvade ingen.
 Sjelfve, i fjerran land, em Atreides förvisso ni hörden,
 Huru han kom, och en sorgelig död af Aigisthos bereddes.
 195 Sannerlig sonen ändock förskräcklingen hämnades mordet.
 O, hur väl, att den dödades son åtminstone lemna
 Ester! ty fadrens mördare blef af denne bestraffad,

"Ως ἥλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθῆς οὐδέ τε οἴδα,
 185 Κείων οἵ τ' ἐσάσθεν Ἀχαιῶν, οἵ τ' ἀπόλοντο.
 "Οστα δὲ εἰ μεγάροις καθίμενος ἡμετέροισιν
 Πεύθομαι. ή Θέμις ἔστι, δαήσας, οὐδὲ σε κεύσω,
 Εὖ μὲν Μυρμόνας Φάστ' ἐλθέμεν εὐγχεσιμώρους,
 Οὓς ἄγ' Ἀχιλλεός μεγαθύμου Φαιδίμος νίος"
 190 Εὖ δέ Φιλοκτήτην, Ποιεύτιον σφύλαιον υἱόν.
 Ηάντας δὲ Ιδομενεὺς Κρήτην εἰσῆγαγ' ἐταίρους,
 Οἱ φύγον ἐν πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα.
 "Ατρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε, νόσφιν ἔσοντες,
 "Ως τ' ἥλθ', ὡς τ' Αἴγιοςθος ἐμῆσετο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 "Αλλ' ἵτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν
 Ως ἀγαθὸν, καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέδαι
 "Αυδρόστι ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆς,

Den falsksinnte Aigisthos, som drap hans herrlige fader.

Ock du, älskade son — ty jag ser dig vacker och stor re'n —

200 Tapper var! så att framdeles godt om dig må förspörjas.

Honom Telemachos då, den förståndige, svarte och sade:

Nestor, o Neleus' son, stor ära för alla Achaiér,

Visst han hämnades strängt, och hans rykte Archaierna skola

Vidt kringbära, att ock det höres af kommande slägten.

205 Mätte en sådan styrka åt mig af gudarna gifvits,

Att jag må hämnas på friarne allt det gräsliga ofog,

Som de, öfvermodige, städs med ondska bedrifva!

Dock en sådan lycka åt mig ej gudarne ämnat,

Åt min fader och mig; nu måst' alltsamman jag tåla.

210 Honom svarade se'n den gereniske riddaren Nestor:

Älskade, alldenstund du om detta har ordat och pâmint;

Αἴγυθον δολόμητω, ὃς οἱ πατέρες κλυτὸι ἔπισσοι.

Καὶ σύ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὁρώντας καλόν τε μέγαν τε —

220 *"Αλκιμός εσσός, ἵνα τίς τε καὶ διφρύγοναν εὖ ἀπίπῃ.*

Τὸν δὲ αὖ Τηλέμαχος πεπυμένος ἀντίον ηὔδεται

"Ω Νέστορε Νηληϊάδη, μέγας κῦδος Ἀχαιῶν,

Καὶ λίγην κεῖνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ

Οἰσουσι κλέος εὐρὺ, καὶ ἐστομένοις πυθέθαι.

225 *Ἄλ γάρ εἶμοι τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν,*

Τίσαθαι μυητῆρες ὑπερβασίης ἀλεγενῆς,

Οὕτε μοι ὑβρίζοντες αἰτάθαλα μηχανώνται!

"Αὐτὸν οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὅλθον,

Πατέρι τ' ἐμῷ καὶ ἐμοὶ νῦν δὲ χεὶς τετλάμενοι ἔμπτε.

230 *Τὸν δὲ ἡμειβετερούπειτα Γερήνιος ἴππότας Νέστορας*

"Ω φίλε, ἐπειδὴ ταῦτα μὲν αἰνέμνησας καὶ ἔπιπες"

- Vet då, det sägs att friares hop, för din älskade mors skuld,
Ondt anstämpla emot din vilja der hemma i huset.
Säg mig, viker du för dem sjelf, eller är du af folket
215 Hatad måhända, till följe utaf en gudabefallning.
Hvem kan veta, om väldet, engång hemkommen, han hämnas,
Anten allen' eller ock med alla Achaierna samfält.
Ty om så hon hade dig kär, bläögda Athene,
Som hon vårdade då den ärebekrönte Odysseus,
220 Borta i Troers land, der vi ondt utstodo Achaier —
Ty ej nänsin jag sett än gudarna älska så synbart,
Som synbarligen han var skyddad af Pallas Athene —
Ville hon så dig älska jemväl, samt vårda i själen,
Sannerlig mängen af dem förglömde att tänka på bröllop.
225 Honom Telemachos då, den förständige, svarte och sade:
Gamle, jag tror ditt tal fullbordas ej nänsin i verlden;

- Φασὶ μητῆρες σῆς μητέρος εἶνεκα πολλοὺς*
'Εν μεγάροις, αἰέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάαθαι.
Εἰπέ μοι, ἡὲ ἐκών ὑποδάμυνασαι, ἢ σέγε λαοὶ
215 'Εχθαίρουσ' αὐὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι Θεοῦ ὄμφῃ.
Τίς δ' οἴδ', εἴ κέ ποτέ σφι Βίας ἀποτίσεται ἐλθῶν,
**Η ὅγε μοῦνος ἔών, ἢ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοὶ;*
Εἰ γάρ σ' ὡς ἐθέλοι φιλέεν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ως τότ' Ὁδυσσῆος περικήδετο κυδαλίμοιο,
220 Δήμωι ἔντι Τρώων, ὃδι πάχομεν ἀλγε' Ἀχαιοῖ —
Οὐ γάρ πω ἵδον ὥδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
Ως κείνω ἀναφανδὰ παρίστατο Παιᾶς Ἀθήνη —
Εἴ σ' ὥτως ἐθέλοι φιλέεν, κήδοιτο τε θυμῷ,
Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο.
225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδας
**Ω γέρον, οὐπω τοῦτο ἔπος τελέεθαι οἵω.*

Allt för mycket du sagt; mig häpnad betager, och aldrig
Uppfylls denna förhoppning, ehvar ock gudarna ville.

Honom svarade då blåögda gudinnan Athene:

- 230 Hvad för ett ord, o Telemachos, flög dig ur tändernas stängsel!
Lätt en gud, då han vill, ock fjerran en dödelig räddar.
Häldre jag önskade dock, ja, efter strapatser och mödor
Hem anlända igen, samt hemkomstdagen beskåda,
Än, vid min egen härd, så dö, liksom Agamemnon
- 235 Genom Aigisthos' svek vardt mördad och genom sin makas.
Sannt är likväl, att ej gudarna ens den gemensamma döden
Att afvärja förmå från gunstlingen, då när engång han
Fattas vid ödets grymma beslut af evinnerlig dödssömn.
- Henne Telemachos då, den förståndige, svarte och sade:
240 Fastän bekymrade, mer ej talom, o Mentor, om detta!

Δίνη γαρ μέγα εἶπες· ἀγη μὲν ἔχει· οὐκ ἀν ἐμοιγε
Ἐλπομένω τὰ γένοιτ', οὐδὲ εἰ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν.

Τὸν δὲ αὖτε προσέειπε θεά γλαυκῶπις Ἀθήνη·

- 230 Τηλέμαχε, ποῖον σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὁδόντων!
Ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσας.
Βουλοίμην δὲ ἔγωγε, καὶ ἀλγεα πολλὰ μογήσας,
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ιδέθαι,
Η ἐλθὼν ἀπολέθαι ἐφέστιος, ὡς Ἀγαμέμνων
235 "Ωλεθ' υπ' Αἰγίδοι δόλῳ καὶ τῆς ἀλόχοιο.
Αλλ' οὗτοι θάνατον μὲν ὅμοιον οὐδὲ θεοὶ περ
Καὶ φίλῳ αὐδῇ δύνανται αἰλαλκέμεν, ὅππότε κεν δὴ
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
- Τὴν δὲ αὖτε Τηλέμαχος πεπνυμένος αὐτίον ηὔδα·
240 Μέντορ, μηδέτι ταῦτα λεγώμενα, κηδόμενοί περ

Sannerlig, han hemkommer ej mer, ty redan åt honom
Gudarnes vilja bestämt det svarta förderfvet och döden.
Nu om en annan sak åtspörja och fråga jag önskar
Nestor, ty mera än andra han vet, hvad billigt och klokt är.
245 Re'n tregånger – det sägs – han männernas slägten beherrskat,
Deraf också odödelig mig han synes att påse.
Nestor, o Neleus' son, dig beder jag sanning berätta;
Säg, hur Atreides dog, vidtherrskaren, kung Agamemnon?
Hvar Menelaos var? och den ränkuppfyllde Aigisthos,
250 Säg, hvad medel han fann till att mörda den starkare mannen?
Var i Achaiiska Argos han ej? kanske han hos andra
Menniskor irrade kring, då han djerfdes att mordet föröfva?
Honom svarade se'n den gereniske riddaren Nestor:
Sanningen enligt, min son, alltsamman jag vill dig berätta.

Κείνω δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, αὖλά οἱ ἥδη
Φρεσσαντ' αἴθανατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεθαι
Νέστορ: ἐπεὶ περίοιδε δίκαιας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
245 Τέλι γὰρ δὴ μήν φασιν ἀνάγαθου γένε' ἀνδρῶν.
Οὐτε μοι αἴθανατοι ἴνδαλλεται εἰσορεάσθαι.
Ω Νέστορ Νηληΐαδη, σὺ δ' αἴληθες ἔνισπε
Πῶς Ἱαν' Ἀτρεΐδης εὐευχείων Ἀγαμέμνων;
Ποῦ Μενέλαος ἦν; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὅλεθρον
250 Αἴγιθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν αἰγεῖσθαι
Η οὐκ Ἀργεος ἦν Ἀχαιηκοῦ, αὖλά πη αἴλη
Πλάξετ' ἐπ' αὐθεώπους, ο δὲ θαρσότας κατέπεφυεν;
Τὸν δ' ἱμειβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵππότας Νέστωρ
Τοιγαρ ἔγώ τοι, τέκνον, αἴληθεα πάντ' αὔγορεύσω.

- 255 Dock, du förmadar väl sjelf helt visst, hur detta sig tilldrog.
 Om Aigisthos han hade vid lif än träffat der hemma
 Atreus' son, från Troerna länd, Menelaos, den ljuse;
 Sannerlig hade man då på hans graf ej kastat en mullhög;
 Men uppåten utaf roffåglar och hundar han blifvit,
 260 Liggande långt från Argos på fältet, och honom ej en ens
 Af de Achaiiska qvinnorna gråtit; så stor var hans illbragd.
 Vi derborta försann, uthärdande många bataljer,
 Dvaldes, och lugn i en vinkel utaf hästnärande Argos
 Han Agamemnons gemål förförde med ljufliga smekord,
 265 Länge likväl hon vägrade först den nesliga saken,
 Klytaimnestra, den ädla, förty dess sinne var ärbart;
 Var hos henne också en sångare, hvilken Atreides
 Träget bad, då till Troia han for, att vakta sin maka.

- 255 Ἡτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς δίεισι, ὥσπερ ἐτύχθη.
 Εἰ ζώοντ' Αἴγιθον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτετμεν
 Ἀτρείδης, Τροίηθεν ἵαν, ξανθὸς Μενέλαος.
 Τῷ νέοι οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευσεν,
 Ἄλλ' ἄρετα τόνγε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψεν,
 260 Κείμενον ἐν πεδίῳ ἐναὸς Ἀργεος· οὐδέ κέ τις μιν
 Κλαῦσεν Ἀχαιαίων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ κεῖθι πολέας τελέοντες ἀεθλους
 Ἡμεθ'. ὁ δὲ εὔκηλος μυχῷ Ἀργεος ἵπποβότοιο
 Πόδα· Ἀγαμεμνονέν τοιούτοιον θέλγεσκι ἐπέεσσιν.
 265 Ή δὲ τὸ πρὸ μὲν ἀναίνετο ἔργον αἰεκές,
 Διας Κλυταιμνήστρη· Φρεσὶ γὰρ κέχειτ' ἀγαθῆσιν
 Πάρε δὲ ἄρετην καὶ αἰδὸς ἀνήρ, φέρετελεν
 Ἀτρείδης, Τροίηνδε κιῶν, εἴρευθαι σκοτιν.

einerlei mit *δεπας*. Ἀμφικυπέλλος ist nun nach der Analogie von *ἀμφιστόρος*, *ἀμφώτος*, &c. etwas was auf beiden entgegengesetzten Seiten ein κυπελλον hat; und so geht also aus der Form selbst das hervor, was wir in folgender Stelle des Aristoteles (h. a. 9, 40 bei Schneider 9, 27, 4.) finden, wo er die Zellen der Bienen als solche beschreibt die nach unten und oben offen, *ἀμφιστόροις*, und durch einen Boden in der Mitte getheilt sind: περὶ μιαν γαρ βασιν δύο θυγίδες σίσιν, ὡσπερ ταν ἀμφικυπέλλων, η μεν ἐντος η δέ ἔκτος. Diese Stelle enthält nicht bloss, wie man sie anzuführen pflegt, des Aristoteles Erklärung des homerischen Wortes; sondern es setzt den Begriff eines Gegenstandes, welcher *ἀμφικυπέλλος* ist, als allgemein und jedem anschaulich voraus: also hatte man damals noch solche Gefäße und nannte sie so, oder diese Form war doch als eine alterthümliche, wovon vielleicht alte Exemplare sich erhalten hatten, jedem bekannt, und jedermann verstand solche unter den homerischen *δεπασιν* *ἀμφικυπέλλοις*. — 3. Man muss übrigens gar keinen besondern Zweck dieser Becher-Form sich denken. Vielmehr sehn wir, dass wenn gleich nicht selten ein schöner ausgezeichneter Becher dieses Beiwort im Homer führt, es dennoch eine sehr gewöhnliche Form war; denn z. B. Il. 1, 656. Od. v, 153. hat jeder der Trinkenden einen solchen und bei jeder Gelegenheit des Zutrinken oder des Weihgusses, wird, wenn der Vers eine Ausfüllung verlangt, *δεπας* *ἀμφικυπέλλον*, genannt, was dann auch wieder bloss κυπελλον heisst. Da nichts fester steht als auf dem runden Rande einer Höhlung, so war nichts natürlicher, bei ganz einfacher Kunst, als dass man eine Masse oben aushöhlte zum Trinken und unten zum Stehn, und folglich Trinkgeschirre entstanden, die man auf beiden Seiten brauchen konnte. Diese Form gab vielleicht Gelegenheit zu einer besondern wohlgefälligen Verzierung, und bot sich daher dem Dichter dar, so oft er einen Becher umständlich nennen wollte." *Lexilogus* pag. 160 sqq.

V. 72. "Οὐκ ἀδόξον τὴν παρὰ τοῖς Παλαιοῖς τὸ ληστεῖν,
αλλ᾽ ἐνδοξον." Schol. Neque enim eadem omnibus sunt honesta
atque turpia, sed omnia majorum institutis judicantur. — "Οἱ
γαρ Ἑλλῆνες τοπαλαι, καὶ τῶν Βαρβάρων οἱ τε ἐν τῇ ἡπειρῷ
παραθαλασσοῖς, καὶ ὅσοι νησούς εἰχον, ἐπειδὴ ἡρξαντὸν μαλλον
περιεισθανοῦσιν ἐπ' ἄλληλους, ἐτραποντο πρὸς ληστεῖαν,
ἡγουμενῶν ἀνδρῶν οὐ τῶν ἀδυνατωτατῶν, καρδοὺς του σφετεροῦ
αὐτῶν ἔνεια, καὶ τοῖς ἀδενεστροφήσις καὶ προσπληπτούσες πολε-
σιν ἀτεχχιστοῖς, καὶ κατὰ κακοὺς οἰκουμενας, ἥπταζον, καὶ τοὺς
πλειστοὺς του βίου ἐντευθεν ἐποιουντο οὐκ ἔχοντο πω αἰχυννυ-
τούσι τοὺς ἐργούς, Φερούστος δέ τι καὶ δοξῆς μαλλον δηλουσι δέ
τῶν τε ἡπειρωτῶν τινες ἐπι ταῦν, οἵς κοσμος καλῶς τοῦτο
δρᾷν, καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν, τὰς πυττεῖς τῶν
καταπλεοντῶν πανταχοῦ ὅμοιως ἐρωτωντες, εἰ λησταὶ
εἰσιν· ὡς οὔτε ὧν πυνθανονται ἀπαξιουντων το ἐργον,
οἵς τ' ἐπιμελεῖς ἐη εἰδεναι, οὐκ ὄνειδιζοντων." THUCY-
DIDIS de bello Pelopon. Libri 8 Lips. typ. Tauchn. 1815.
T. I. p. 4.

V. 81. Her von Ithakas Stadt am Neion kommen wir izo.
Voss.

"Υπονησού της υπό το Νησίον ὁρος κειμενης. Schol. Όταν τε οὕτω
Φη "ῆμεις ἐξ Ιθακῆς υπονησού εἰληλουθμεν" ἀδηλον, είτε το
αὐτο τῷ Νησιτώ λεγει το Νησίον, είτε δ' ἐτερον, η ὁρος η Χωριον.
STRABO Geogr. Lib. X.

V. 105 sq. Vel his etiam nestoreis verbis multum lucis
accedit, collato THUCYDIDE. "Φαινούται (sc. Græci) δ' οὐδὲν
ταῦθα πασῃ τῇ δυναμει χρησαμενοι, αλλα πρὸς γεωργιαν της
Χερδόνησου τραπομενοι καὶ ληστεῖαν, της τροφῆς ἀπορια.
η καὶ μαλλον οἱ Τρωες αὐτῶν διεπιστρεψμενων τα δεκα εἴ τη αὐτεχχον
Βία, τοις δεις υπολειπομενοις αὐτιπαλοις οὔτε περιουσιαν δε εἰ
ἥλθον ἔχοντες τροφης, καὶ οὔτε αὐθροοι, αίνει ληστειας καὶ
γεωργιας ξυνεχως τον πολεμον. διεφερον, διαδιας ὧν μαχη-